

ur Otto von Fieandt

Från Kristina var en man,
Otto Fieandt hette han,
Föddes äldst bland bröder alla,
Därav lärde han befalla;

Var i kriget, det är sant,
Endast överstelöjtnant,
Hade med armén fått vandra,
Om han kunnat lyda andra.

Men han gick sin egen stig,
Bar sitt huvud själv för sig,
Kunde under ingen vara,
Fick ock därför egen skara.

Nu så hör, hur han såg ut:
Klädd han gick i grå syrtut,
Den var sydd på hemloftskullen
Och av egna får var ullen.

Överst på hans hjässa satt,
Sliten blank, hans faders hatt,
Ärvd vid Villmanstrand på näset,
Där hans farfar bet i gräset.

[...]

Bar sitt svärd som bihang blott,
Gud vet, om han sköt ett skott
Under hela långa kriget;
Visst är, att det är förtiget.

Järn och stål och krut och bly,
Därom fick hans trupp sig bry;
Den höll primen, han höll basen,
Gubbens vapen var karbasen.

När han gick med den i hand,
Klämde till för kung och land,
Var han seg som gamla eken,
Blev ej gärna trött av leken,

Kunde slåss fast hela dan,
Brydde sig om segern fan,
Ville blott ge drift åt striden,
Därtill var hans kantschuk vriden.

Finnen, visste han helt gott,
Är för trygg för att ha brått,
Ville därför hjälpa arten,
Icke modet, endast farten.

Pipa skulle dock han ha,
Eljest var det aldrig bra;
Men med röken frisk i munnen
Slogs han glatt, fast övervunnen.

Ofta mitt bland vapnens brak
Tog han därför ny tobak,
Lät sin närmsta busse bida
Och slå eld, förrn han fick strida.

När han sen i hopen stod,
Översköld av svett och blod,
Gjorde med sin dagg försöken
Och ur bottnens djup sög röken,

Fick sin trupp i ordning ställd,
Bajonetten vackert fälld,
Och bröt in i värsta klämman,
Var han som på eget hemman.

Talte finska som en tolk,
Skrek som åt sitt arbetsfolk;
En fick pris, en ann' en skrapa,
Ingen fick stå lat och gapa.

Då, så säga än hans män,
Var ej gott för fienden,
Då var gubben lik hin onde,
Annars var han som en bonde.

[...]

Gud vet eljest hur det är,
Väl behövs i fält gevär,
Men att såsom Fieandt strida
Kan väl också ha sin sida.

Därför säga ock hans män,
När det väckes fråga än
Om de tusende besvären,
Landets fall och huvudhären:

"Annorlunda kriget gått,
Om en general man fått,
Som förstätt värdera tiden,
Och som rökt tobak i striden."